

vozovala. Nerozhodným jest, že i společnost v likvidaci provozuje obchody, neboť rozsah těchto obchodů jest obmezen a řídí se právě jen účelem likvidace (§ 90 cit. zák. a čl. 137 obch. zák.). Ostatně dosavadní firma byla důsledkem zrušení společnosti nahrazena firmou likvidační, tedy v podstatě jinou firmou, která již dle svého pojmu do skončení likvidace nemůže doznati změny. Nelze také přehlédnouti, že změna firmy jest změnou společenské smlouvy (§ 4 a 49 cit. zák.). Tato smlouva pozbyla však zrušením společnosti potud významu, že poměry společníků mezi sebou i proti společnosti, jakož i právní poměry této vůči třetím osobám řídí se dle předpisů zákona až do skončení likvidace, pokud z ustanovení o likvidaci a z jejího účelu neplyne nic jiného (§ 92 cit. zák.). Proto i činnost valné hromady jest v období likvidace obmezena jen účelem této, k čemuž samozřejmě změna původní, vlastně již neexistující firmy nenáleží.

Čís. 4323.

Na jmění, vyskytnuvší se po odevzdání pozůstalosti, lze vésti exekuci bez omezení Šu 822 obč. zák.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1924, R I 870/24.)

Soud první stolice povolil exekuci na zůstavitelovy pohledávky, jež vyskytly se po té, když již byla dlužníku pozůstalost odevzdána. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Dle Šu 822 obč. zák. v novelisovaném znění mohou před odevzdáním pozůstalosti věřitelé dědicovi vésti exekuci na jednotlivé součástky pozůstalosti, které byly pozůstalostním soudem dědici ponechány k volnému užívání. Poněvadž pohledávky, o něž tu jde, nebyly ponechány dědičce k volnému užívání a dědička teprve o takové ponechání volné dispozice žádala, avšak dosud žádost k vyřízení nedošla, není exekuční návrh v zákoně odůvodněn. Nesejde na tom, že odevzdací listina ohledně jmění pozůstalostního byla vydána, kdyžtž zmíněné pohledávky nebyly odevzdány straně povinné. Nelze sdíleti právní náhled navrhovatelky, že dle Šu 179 nesp. říz. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., kdyžtž není třeba, by dědička ohledně nově na jevo vyšlého jmění pozůstalostního podávala dědické přihlášky, že jí na základě zmíněné odevzdací listiny ony pohledávky náležejí. Vždyť dědic nemá práva ani s takovým jměním nově na jevo vyšlým volně nakládati, pokud takového práva neobdržel od soudce pozůstalostního. Nárok na neodevzdané kusy majetkové z dědictví jest vlastně právem dědickým a to jest z exekuce vyloučeno a tudíž i nárok na ně, neboť to není právo majetkové podle Šu 331 ex. ř. (Dvorský dekret ze dne 3. června 1846, čís. 968 sb. z. s., jenž byl čl. VII. uvoz. zák. k ex. ř. zachován v platnosti.) I toto nové jmění patří do ležící pozůstalosti, která jest podmíněm, od dlužnice rozdílným.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nejvyšší soud nesdílí právní názor rekursního soudu. Dle §u 179 nesp. říz. jest v případě, že se po odevzdání pozůstalosti objeví další dříve neznámé jmění, provést o něm dodatečně nutné úřední úkony a zejména opatření ku zaplacení nebo zajištění zákonných poplatků, na-proti tomu není při tom nutna opětná dědická přihláška a odevzdání. Odevzdáním pozůstalosti (§ 819 obč. zák.) jest projednání pozůstalosti ukončeno a dědictví stává se součástíkou majetku dědicova. Odevzdací listinou jest dědic jakožto právní nástupce zůstavitelův vykázan a oprávněn k výkonu a uplatnění zděděných práv a přímo arcí i zavázán ze závazků zůstavitelových. Který obsah odevzdací listina míti má, předpisuje § 174 nesp. říz. Neobsahuje o rozsahu majetku žádné zmínky. Které majetkové předměty — je-li více spoludědiců — tomu kterému z nich připadly, uvádí dílčí listina, na kterou odevzdací listina jen všeobecně odkazuje (§§ 169, 171, 174 čís. 2 nesp. říz.). Odevzdáním pozůstalosti zaniká právní bytnost t. zv. dřímajícího dědictví (*hereditas jacens*) jakožto souboru a nositele práv a závazků zůstavitelových. Stanoví-li tedy § 179 nesp. říz. výslovně, že při nově na jevo vyšlém jmění není třeba opětného odevzdání, vyžaduje tím zákon zřetelně, že účinek dřívějšího odevzdání vztahuje se i na toto nové jmění. Případně nutné dodatečné úkony, o nichž se § 179 nesp. říz. zmiňuje, nejsou úkony, jimiž se má uskutečniti odevzdání těchto dalších součástí dědictví, nýbrž jen úkony, jimiž se vzhledem na předsevzaté již odevzdání má v právně technickém smyslu sprostředkovati právní převod těchto dalších zděděných práv na dědice. V tomto případě platí to tím spíše, ježto povinná strana jest dle spisů pozůstalostních jedinou oprávněnou dědičkou, na kterou tento právní převod nově vyskytlého se jmění se státi může. § 822 obč. zák. sleduje účel, by z dědictví bylo především zajištěno uspokojení zůstavitelových věřitelů (§ 811 obč. zák.), tento ohled však odpadá, když odevzdáním pozůstalosti zanikla právní bytnost pozůstalosti odpočívající a majetnost její přešla do majetnosti dědice, který od té doby ručí věřitelům někdejší pozůstalosti sám po rozumu §§ 820 a 821 obč. zák. Vzhledem na tyto úvahy nebylo oprávněného důvodu ku změně usnesení soudu první stolice.

Čís. 4324.

Pro žalobu pomocného živnostenského dělníka na náhradu škody proti zaměstnavateli, ježto mu přidělováním těžkých prací byla způsobena škoda na zdraví, jest v místech, kde není živnostenského soudu, výlučně příslušným okresní soud. Lhostejno, že pracovní poměr byl již ukončen.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1924, R I 886/24.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované společnosti jako pomocný živnostenský dělník. Po ukončení pracovního poměru domáhal se na žalo-